

Hồi 21

Oan Ưc, Đau Khổ Phụ Tử Dứt Tình Thân

Vũ Văn Thiên đứng nơi cửa thạch thất, chiếc áo màu bạc lấp lánh, tức khắc mang đến bầu không khí nghiêm lạnh.

Bách Lý Hùng Phong chưa từng gặp Vũ Văn Thiên bao giờ, song cái nhìn đầu tiên vào gương mặt lạnh lùng và nghiêm nghị kia, chàng liền cảm thấy ngay được vẻ cao ngạo và uy nghiêm của ông, không khỏi giật mình, chầm chầm ngoảnh mặt đi.

Mặc dù Bách Lý Hùng Phong quần áo lem luốc, mặt mũi đầy cát, tóc tai bù xù, song chỉ thoáng nhìn, Vũ Văn Thiên nhận thấy ngay vẻ cao ngạo kiên nghị và khí thế bất phàm ở nơi chàng.

Ông bất giác nhìn thêm Bách Lý Hùng Phong vài lượt nữa, đoạn ngoảnh sang Vũ Văn Mộng, chỉ thấy nàng tóc tai rũ rượi, y phục rách rưới vô cùng thảm não. Mắt ông ánh lên vẻ kinh dị, thoáng ngẩn người, đoạn chòng chọc nhìn vào gương mặt được che bởi cánh tay áo của Vũ Văn Mộng.

- Mộng nhi, con làm sao vậy?

Chỉ một câu bình thản, song đã lộ rõ mối quan tâm tha thiết, Vũ Văn Mộng mắt rướm lệ, nghẹn ngào:

- Cha...

Nàng buông tay áo xuống, mang theo bao chua xót lẫn uất ức nhào vào lòng Vũ Văn Thiên.

Vũ Văn Thiên dường như sững sốt trước bộ mặt xấu xí của Vũ Văn Mộng, thoáng ngẩn người, đoạn chau mày nói:

- Mộng nhi đã ra sao vậy? Báo hại cha già phải lặn lội khắp nơi tìm kiếm, trẽ nãi biết bao nhiêu công việc.

Vũ Văn Mộng úp mặt vào ngực cha, sụt sịt khóc:

- Cha, cha ơi...

Vũ Văn Thiên thở phào:

- Cuối cùng cũng đã tìm gặp con, hãy theo cha trở về đi thôi. Lần sau đừng có vậy nữa...

Lão nở một nụ cười khổ sở rồi tiếp:

- Mẹ con trong những ngày qua đã lo lắng đến chết đi được, vô luận thế nào cũng phải bắt buộc cha phải đi tìm con, tiếc là bà ấy bị thọ thương nên không thân hành đến được.

Vũ Văn Mộng ngẩng lên:

- Mẹ bị làm sao vậy?

Vũ Văn Thiên rầu rĩ:

- Chẳng rõ ai đã đả thương bà ấy, nếu không nhờ một vị huynh đệ trong Phân đà đã phát hiện được bà ấy tại Già Âm Am, e rằng đã chết từ lâu rồi.

Vũ Văn Mộng sững sốt:

- Già Âm Am ư? Còn sư phụ con đâu? Lão nhân gia ấy...

Vũ Văn Thiên sầm mặt:

- Bà ta đã quy tiên rồi!

Vũ Văn Mộng thảng thốt:

- Ô! Không thể như vậy được.

Vũ Văn Thiên vẻ phật ý:

- Chẳng lẽ cha lại dối gạt con ư?

Vũ Văn Mộng thừ ra một lúc, khóc gào lên:

- Sư phụ! Sư phụ!

Vũ Văn Thiên khẽ thở dài:

- Người chết chẳng thể sống lại được, con khóc thì có ích lợi gì chứ?

Ông bỗng đánh mặt, lạnh lùng nói tiếp:

- Chẳng những sư phụ con mà cả cậu con cũng đã chết, hai vụ tang lễ ấy đến nay cha vẫn chưa làm được, phải chờ bắt lấy tên hung thủ đã gây ra hai vụ án mạng ấy.

Ánh mắt ông sắc lạnh như hai lưỡi kiếm phóng về phía Bách Lý Hùng Phong.

Bách Lý Hùng Phong rùng mình, cơ hồ muốn hắt hơi.

Chàng là người thông minh dường nào, lẽ nào lại không hiểu ý trong câu nói của Vũ Văn Thiên? Song theo trí nhớ của chàng, cuộc đấu giữa chàng với Lương Long tại trước Thiên Tâm Trang, kết cuộc đôi bên đều thụ thương, chính mình còn ngã xuống trước, chớ hề hay biết Lương Long còn sống hay đã chết?

Chàng thầm nghĩ:

“Thương thế của ta trầm trọng như vậy mà còn không chết được, hà huống Lương Long? Ông ta làm sao chết được? Kỳ trung hẩn là phải có nguyên nhân.”

Ý nghĩ xoay chuyển, nhớ khi chàng mới gặp Thiên Tâm Giáo chủ là ở trước một ngôi ni am và đã chứng kiến những ni cô trong ni am bị sát hại. Chàng ngờ vực nghĩ:

“Phải chăng ngôi ni am ấy là Già Âm Am? Nếu vậy thì đó là hành động của mấu thân, sao lại đổ trút lên đầu ta kia chứ?”

Bao ý nghĩ vút nhanh qua như điện chớp, chàng liền âm thầm giới bị.

Vũ Văn Mộng chưa bao giờ nghe phụ thân mình thốt ra những lời lẽ lạnh lùng dường ấy, nàng giật mình hỏi:

- Ai đã giết sư phụ vậy cha?

Ánh mắt lạnh lẽo của Vũ Văn Thiên chốt vào mình Bách Lý Hùng Phong, nói:

- Người chính là Bách Lý Hùng Phong, nghiệt tử của Cô Tình Kiếm Khách Bách Lý Cư phải không?

Bách Lý Hùng Phong gằn giọng:

- Tại hạ chính là Bách Lý Hùng Phong, mong ông hãy gìn giữ phong độ của một bậc tiền bối, đừng xúc phạm đến tiền phụ!

Vũ Văn Thiên buông tiếng cười khẩy thật nặng:

- Hừ! Người cả gan thật!

Bách Lý Hùng Phong ngó người:

- Lệnh lang đã mấy phen sỉ nhục tại hạ, tại hạ bắt buộc phải hoàn thủ, chứ nào phải tại hạ ra tay trước...

- Việc bốn Sơn chủ đề cập ở đây chẳng liên quan gì đến Thù nhi cả!

Vũ Văn Thiên thoáng dừng, đoạn gắt giọng tiếp:

- Người cậy vào Bạch lão nhi đã dám làm nhục Bạch Đà Sơn, đang đem xâm nhập Già Âm Am, sát hại Già Âm Sư Thái, người có mấy cái mạng hả?

Vũ Văn Mộng và Bách Lý Hùng Phong đều cả kinh thất sắc.

Vũ Văn Mộng kinh nghi nhìn Bách Lý Hùng Phong, lắc đầu nói:

- Không, sư phụ không phải do chàng giết đâu, chàng đâu phải là địch thủ của sư phụ.

Vũ Văn Thiên gần giọng:

- Không phải hấn giết ư? Hứ! Tất nhiên hấn không phải là địch thủ của Già Âm Sư Thái rồi, nếu hấn không dùng quỷ kế thì sư phụ con lẽ nào lại chết dưới tay hấn chứ? Ngay cả thi thể cũng bị hủy hoại chứ?

Vũ Văn Mộng sững sốt:

- Ai đã nói vậy? Dứt khoát không bao giờ có việc như thế.

Vũ Văn Thiên nạt:

- Ngay cả lời nói của mẹ mình mà con cũng không tin ư? Nếu không phải vì mẹ con quá tin ở hấn thì làm gì Già Âm Sư Thái chết bởi quỷ kế của hấn?

- Ô! Không!

Vũ Văn Mộng ngoảnh sang nhìn Bách Lý Hùng Phong, nói:

- Làm sao con cũng không tin chàng lại như vậy...

Bách Lý Hùng Phong trầm giọng:

- Tại hạ chưa từng quen biết với Già Âm Sư Thái, cũng chưa gặp qua mẹ của Mộng muội, làm sao lại giở quỷ kế gì...

Vũ Văn Thiên quát lớn:

- Im ngay! Tên cuồng đồ vô sỉ, người còn muốn chối nữa hả?

Vũ Văn Mộng nói:

- Cha, hài nhi tin chàng không bao giờ làm...

Bốp! Vũ Văn Thiên vung tay tát vào má của Vũ Văn Mộng, tức giận nói:

- Ta thiếu điều bị tức chết vì ngươi, ngươi lại còn khăng khăng bênh vực cho kẻ thù sát sư hả?

Sắc mặt ông tái xanh, mắt phóng ra ánh sáng lạnh rợn người, giọng gay gắt:

- Hắn chẳng những đả thương Thù đệ ngươi, sát hại sư phụ ngươi, mà còn giết chết cụ cụ ngươi, khiến mẫu thân ngươi bị trọng thương đến nay vẫn còn nằm liệt trên giường, hắn là một đại thù nhân của gia đình Vũ Văn ta, vậy mà ngươi lại còn cứ luôn miệng biện bạch cho hắn hả? Ngươi hãy tránh ra mau!

Wũ Văn Mộng kinh hãi đến cơ hồ mất đi thần trí trước thái độ giận dữ và hành động thô bạo của phụ thân. Nàng quên mất năm dấu ngón tay trên má, quên mất nỗi đau trên người, thờ thần nhìn Vũ Văn Thiên lăm bắm:

- Không thể nào! Không thể nào như vậy được!

Wũ Văn Thiên cười khẩy:

- Ngươi làm gì ngó ra thế? Xem ngươi bôi gì lên mặt thế kia? Bộ mặt đàng hoàng không muốn, lại muốn hóa trang thành cái bộ dạng quái quỷ thế này!

Ánh mắt ông lướt qua bộ mặt xấu xí như quỷ my của Vũ Văn Mộng, hạ xuống nơi ngực áo bị xé rách, cơn giận càng thêm mãnh liệt, ông thầm nhủ:

"Ta thà không cần bảo tàng của Kiếm Thánh cũng phải giết chết hắn. Hừ! Đả thương vợ ta, làm nhục con gái ta, nổi nhục to tát này ta há chịu nhịn?"

Mặt ông lộ sát khí, trầm giọng nói:

- Trong thiên hạ chưa ai dám hiệp đáp Vũ Văn Thiên này thế đâu? Dù là đích thân Bạch lão quỷ cũng chẳng dám khinh miệt ta, huống hồ là tiểu tử ngươi.

Ông hít sâu một hơi, nghiến răng nói tiếp:

- Bốn Sơn chủ đã phái người đi bắt Bạch lão quỷ rồi. Ta phải cho ngươi nếm mười ba loại độc hình ngay trước mặt lão ta, để cho lão ta đau đớn mấy ngày rồi chết.

Bách Lý Hùng Phong cười khẩy:

- Ông hù dọa trẻ con đó hả? Tại hạ chả sợ đâu!

Wũ Văn Thiên mắt ngật sát khí, nhếch môi lạnh lùng:

- Để bốn Sơn chủ giáo huấn ngươi một trận trước, ngươi sẽ biết ngay là ta chẳng nói ngoa...

Tiếng nói vừa lọt vào tai Bách Lý Hùng Phong, người ông lắc nhẹ, ánh bạc lấp loáng đã đến trước mặt Bách Lý Hùng Phong.

Ngũ chỉ vươn ra như móc câu, chỉ phóng vun vút, Bách Lý Hùng Phong mắt hoa lên, liền thấy bàn tay trắng bạc kia còn cách mặt mình không đầy một thước.

Kính phong ập vào mặt đau rát, Bách Lý Hùng Phong cảm thấy chỉ phong của đối phương trùm sáu nơi huyết đạo, gồm Mi tâm, Vấn Hương, Thiên Đột, Yết Hầu, Thái Dương và Thái Âm.

Trong khoảnh khắc gần gũi ấy, đối mặt với môn võ công thần kỳ ảo tuyệt thế này, chàng cảm thấy tuyệt vọng, cơ hồ không có ý chí hoàn thủ.

Cũng giống như con người khi thấy tiếng sấm rền không kịp bung tai, không kịp trốn chạy, bởi lúc ấy ý nghĩ hãy chưa phát sinh, tia chớp đã lóe lên rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc do dự, trước mắt không còn trông thấy gì nữa, chỉ thấy ngón tay cái ấn tới Mi Tâm, nếu để ấn xuống ắt não chàng bị chấn động và sẽ chết giắc.

- Ô! Không...

Trong lúc sinh tử chỉ trong tích tắc ấy, tiếng hét hòa lẫn tiếng khóc của Vũ Văn Mộng đã kịp thời vọng vào tai chàng.

Tiếng hét tựa như một mũi kim đã chích đau lòng tự tôn và ý chí phản kháng của chàng.

Chỉ thấy Bách Lý Hùng Phong ngửa người ra sau, tay hữu vung thẳng ra, vạt chém nghiêng xuống bả vai Vũ Văn Thiên.

Trong lúc nguy bách, Bách Lý Hùng Phong đã áp dụng chiến thuật "tấn công là cách phòng ngự tốt nhất", chiêu Thần Du Tử Vỹ này của chàng đã thể hiện hết những tinh túy trong Thiếu Thanh Kiếm Pháp của Hoa Sơn.

Vũ Văn Thiên hơi sững sốt ủa lên một tiếng, nhếch môi cười lạnh, bàn tay hơi trầm xuống, ngũ chỉ chụm lại, kính lực ồ ạt từ chuông tâm tuôn ra.

Bộp bộp bộp ba tiếng vang dội, Bách Lý Hùng Phong hự lên một tiếng, cả người như thể cánh diều đứt dây văng ngược ra sau, va vào vách tường.

Bách Lý Hùng Phong từ trên vách tuột xuống, đầu đón đến mặt vãi mồ hôi, cả cánh tay phải không còn nhấc lên được nữa.

Chàng vô cùng kinh hãi, biết cuộc giao chưởng vừa rồi, mình đã bị chưởng lực của đối phương chấn động đến mức cánh tay bị trật khớp.

Chàng cắn chặt răng, dùng cánh tay trái bợ cánh tay phải, tự ráp lại nơi đã bị trật khớp.

Vũ Văn Thiên mặt vút qua một tia kinh dị, cười khẩy nói:

- Quả nhiên cũng có chút bản lãnh, thảo nào dám ngông cuồng đến vậy.

Khóe môi ông thoáng hiện một nụ cười tàn bạo, nói tiếp:

- Chỉ cần người có thể trong vòng ba chiêu không bị ngã xuống, ta sẽ tha cho người một phen.

Vũ Văn Mộng hồi hải lao tới đứng cản trước mặt Bách Lý Hùng Phong, vừa khóc vừa nói:

- Cha buông tha cho chàng một phen đi!

Vũ Văn Thiên cười khẩy:

- Trong mười năm qua chưa một ai có thể chống lại Cầm Long Thủ của lão phu mà vẫn bình an vô sự, dấu cho vị Chương môn của phái Hoa Sơn hiện thời cũng không thể sử dụng được chiêu Thần Du Tử Vỹ toàn vẹn đến vậy, ta cũng còn muốn thử xem hấn hỷ còn biết kiếm pháp gì nữa.

Bách Lý Hùng Phong hít sâu hai hơi dài nạp vào Đan Điền, từ từ ngưng tụ chân khí nơi Đan Điền chuẩn bị đón tiếp đòn tấn công tiếp theo của Vũ Văn Thiên.

Chàng biết mình đã bị gánh chịu rất nhiều tội danh, trong nhất thời chẳng thể nào rửa sạch cho được, trước mắt khó bề tránh khỏi một cuộc ác chiến, thay vì khẩn cầu tha mạng, chi bằng quyết chiến là hơn.

Chàng lung dựa vào vách, tay trái hạ xuống ngang bụng, tay phải đưa thẳng ra, sống chưởng ngếch lên yên lặng chờ đợi.

Vũ Văn Thiên thân là tôn sư một phái, thuộc hạng cao thủ tuyệt đỉnh bậc nhất trong đương kim võ lâm, thông hiểu sâu xa hầu hết võ công của các môn phái, trông thấy tư thế của Bách Lý Hùng Phong không khỏi thắc mắc nghĩ thầm:

"Tiểu tử này trong tay không có kiếm, nhưng phương vị và tư thế đứng lại có khí phái độc hữu của một cao thủ kiếm đạo, trông điệu bộ của hấn dường như đã nhuần nhuyễn về kiếm học vậy..."

Đoạn thâm phi cười nhủ tiếp:

"Bạch lão nhi đã với bản lãnh về phiến và địch vang danh với đời, kiếm pháp đâu phải là sở trường, liệu tên tiểu tử miệng còn hôi sữa này cũng chả hiểu được gì về kiếm pháp, lẽ nào ta lại bị hù dọa chỉ bởi một tư thế đó?"

Vũ Văn Thiên nhoẻn miệng cười:

- Lão phu không tin hẳn lại có thể chống đỡ được hai chiêu của lão phu, nếu quả thực vậy, lão phu sẽ buông tha cho hẳn.

Vũ Văn Mộng giọng tha thiết:

- Cha, hài nhi hiểu chàng đã bị hàm oan, chàng không bao giờ...

- Im ngay! Hãy tránh ra cho ta!

Ánh mắt Vũ Văn Thiên lướt qua mười lăm pho tượng đá, thoáng biến sắc mặt, chăm chú nhìn vào pho tượng thứ bảy.

Y liếc nhanh về phía Bách Lý Hùng Phong, chợt hiểu:

- À! Thì ra người đã bắt chước theo tư thế của pho tượng này.

Tay phải y vung lên, tiếng gió rít lạnh lói từ trong tay áo phát ra, pho tượng thứ bảy giống như một người tuyết bị ánh nắng mặt trời gắt gao soi rọi, thoáng chốc đã tan thành một đống bột đá.

Theo cơn xoáy của chưởng phong, đống bột đá tung bay tứ tán.

Bách Lý Hùng Phong chứng kiến môn chưởng công thần kỳ ấy, không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

"E rằng ngay cả bản thân sư phụ cũng không phải là đối thủ của Vũ Văn Thiên, trong đương kim thiên hạ không có được người thứ ba có chưởng công uy lực khủng khiếp đến dường ấy..."

Chàng chỉ nghĩ đến mẫu thân mình là Quán Mộng Bình, cho rằng võ công của bà có thể là đối thủ của Vũ Văn Thiên, ngoài ra chàng đã quên mất một vị sư phụ khác là Không Không Thần Tăng, bởi chàng chưa từng trông thấy Không Không Thần Tăng biểu lộ tuyệt nghệ, nên chàng không hiểu được võ công của Không Không Thần Tăng cao siêu đến mức độ nào.

Mặc dù chàng biết Vũ Văn Thiên rất có thể là người đứng đầu trong đương kim võ lâm, song chàng chẳng chút khiếp hãi, tâm lý chàng vốn đã chuẩn bị quyết đấu với Vũ Văn Thiên một phen, có điều là việc này đã xảy ra sớm hơn dự định mà thôi.

Vũ Văn Thiên buông tiếng cười khẩy, nhủ thầm:

"Ta không tin là hẳn có thể hiểu được hết tinh túy của chiêu thức này..."

Y chậm rãi tiến lên hai bước, y bào bỗng rung lên tựa như làn sóng, dưới ánh đèn sáng choang, toàn thân tựa hồ bị phủ trùm dưới ngân quang.

Bách Lý Hùng Phong chân phải tiến lên một bước, tả chưởng đưa lên tám tấc ngang ngực, hữu chưởng từ từ hạ xuống, đưa thẳng ra. Ánh mắt chàng nghiêm lạnh, hình thái trấn tĩnh, toàn bộ ý chí đều dồn hết vào bàn tay phải, tựa hồ trên đời này chẳng còn việc gì khác có thể khiến cho chàng phân tâm.

Vũ Văn Thiên lợi hại dường nào, qua thần thái của Bách Lý Hùng Phong, y biết chàng đã thấu hiểu hết sự tinh diệu của kiếm đạo, và tư thế của chàng chẳng phải chỉ là hình thức.

Y nghe trong lòng dâng lên chút ganh tỵ, nhủ thầm:

“Nếu thêm vài năm nữa, trong thiên hạ còn ai là đối thủ của hãn? Kể cả ta cũng sẽ không phải là đối thủ. Hừ! Tên tiểu tử này không thể nào để cho sống được...”

Y lạnh lùng nhìn Bách Lý Hùng Phong nói:

- Ngươi hãy cẩn thận, bốn Sơn chủ xuất thủ đây.

Vũ Văn Mộng phi thân lao tới, đứng cản trước mặt Vũ Văn Thiên, nói:

- Cha, nếu cha muốn giết chàng thì hãy giết hài nhi trước đi.

Vũ Văn Thiên tái mặt quát:

- Hay cho con tiện nhân, sao ngươi lại trở nên không biết nhục thế này hả?

Y chộp vào tay Vũ Văn Mộng giận dữ nói:

- Con súc sinh ngươi, tưởng ta không dám giết ngươi hả?

Vũ Văn Mộng khóc gào:

- Nếu không nhờ Hùng Phong thì Mộng nhi đã chết từ lâu rồi, đâu còn sống đến bây giờ, vậy mà cha lại...

Vũ Văn Thiên lại xáng cho nàng một tát tai, tiện tai ném nàng đi và nói:

- Con tiện nhân vô sỉ, ngươi lại còn dám nói như vậy nữa hả? Không hiểu ta đã gây nên tội ác gì nên mới sinh ra thứ con gái như ngươi.

Bách Lý Hùng Phong trầm giọng:

- Đại trượng phu không nên trút giận sang người khác. Vũ Văn Sơn chủ, lệnh ái chẳng có tội tình gì cả, nếu ông có tức giận điều gì, hãy tính với tại hạ đây, không nên đánh mắng nàng.

Vũ Văn Thiên ngăn người, đoạn buông tiếng cười vang:

- Ha ha ha, Vũ Văn Thiên này sống đến nay chưa từng bị một ai giáo huấn, vậy mà hôm nay lại bị một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa chỉ dạy về đạo làm người...

Tiếng cười vang vọng trong thạch thất, y cười chưa dứt, Bách Lý Hùng Phong trầm giọng:

- Chính vì lệnh đường đã chết quá sớm nên ông mới thiếu sự giáo huấn...

Vũ Văn Thiên tức giận vô cùng, cái búi tóc trên đầu bỗng dựng đứng lên, mái tóc xõa ra, y bào cũng phồng to lên như cánh buồm căng gió, ánh mắt sắc bén phóng ra cơ hồ muốn giết chết đối phương, nếu như ánh mắt có thể giết được người.

Vũ Văn Mộng bị phụ thân ném va vào vách, đến độ xương cốt thiếu điều bị nứt nẻ.

Nàng rên lên một tiếng, đã thấy bộ dạng ghê rợn của Vũ Văn Thiên, trong cơn cấp bách, nàng như một trái banh tung lên, đáp xuống chiếc giường đá sau lưng Vũ Văn Thiên.

Nàng chưa bao giờ ngờ tới mình lại có một phản ứng nhanh nhẹn và khinh công cao siêu đến thế, trên không còn có thể xoay tròn và vị trí rơi xuống giường chuẩn xác đúng như dự tính của mình.

Thuận theo đà chồm tới, nàng chộp lấy thanh Xích Dương Kiếm và ném sang cho Bách Lý Hùng Phong, đồng thời cất tiếng gọi:

- Hùng Phong, hãy đón lấy kiếm của chàng!

Bách Lý Hùng Phong thấy Vũ Văn Mộng liều chết ném thanh kiếm cho mình, lòng vô vàn cảm động, nhận thấy trên đời này chỉ có mình nàng mới là tri kỷ của mình.

Bởi nàng đã cam đành chống lại phụ thân, dùng hành động để biện bạch cho nỗi hăm oan của Bách Lý Hùng Phong.

Đón lấy thanh trường kiếm, chàng xúc động nói:

- Cám ơn Mộng muội!

Chỉ một câu ngắn gọn, song chứa đựng biết bao tình cảm nồng thắm và thiết tha.

Vũ Văn Mộng mắt ngập lệ nói:

- Chàng hãy保重, tiểu muội... thật có lỗi với chàng.

Có lẽ nàng hiểu hành động của mình có nghĩa là công khai phản bội lại phụ thân, với cá tính cao ngạo và cứng rắn của Vũ Văn Thiên, nàng chỉ còn mỗi con đường chết mà thôi.

Vũ Văn Thiên giận đỏ mặt:

- Con tiện nhân thật là đáng chết.

Y đưa tay ra, dồn kinh lực vào chưởng tâm toan xuống tay hạ sát Vũ Văn Mộng.

Bách Lý Hùng Phong quát lớn, tuốt kiếm ra hùng hổ tấn công một chiêu.

Hồng quang loang loáng, kiếm khí rít lên vun vút, như bão táp phong ba ập tới, khiến Vũ Văn Thiên giật mình kinh hãi:

- Ly Hỏa Xích Dương Kiếm!

Kiểm khí cuộn cuộn xô tới, không để cho y có thời gian suy nghĩ. Y vội xoay người, Huyền Thiên Cương Khí đã bao phủ một lớp quanh người.

Tiếp theo đó, tay phải y vung lên, ngũ chỉ bùng ra tựa như khẩu đàn, trông rất ngoạn mục.

Bong bong bong ba tiếng vang khẽ, ánh kiếm rung động rồi tan biến. Bách Lý Hùng Phong bị chỉ phong của đối phương bùng cho thanh kiếm suýt nữa đã vượt khỏi tay, chàng loạng choạng lùi sau hai bước.

Chàng thâm kinh hãi, tay trái bao kiếm chĩa thẳng ra, hai chân trụ vững, thanh trường kiếm dựng đứng trước ngực.

Vũ Văn Thiên toan tiếp tục tấn công, nhưng ý chí kiên cường tập trung hết tinh thần lẫn thể xác vào một kiếm của đối phương làm cho y đâm ra e dè, từ bỏ ý định thừa thế tấn công.

Y thoái lui nửa bước, thở hắt ra một hơi, chỉ thấy nơi ngực áo mình đã bị kiếm khí của đối phương rạch toác một đường dài.

Y bất giác kinh hãi nhủ thầm:

"Ta có chân khí hộ thân, tránh né cũng không phải chậm, vậy mà vẫn bị kiếm khí rạch trúng, xem chừng thanh kiếm này quả đúng là thanh bảo kiếm trấn sơn của Bạch Đà Sơn, Ly Hỏa Xích Dương Kiếm mà phụ thân đã mang đi khi xưa, có điều chẳng hiểu hấn do đâu mà có?"

Dĩ vãng tưởng chừng đã bị thời gian bôi xóa lại hiện về, y nhớ sau khi mẫu thân mình từ trần, phụ thân đã ngày đêm mượn rượu tiêu sầu, luôn bực tức cáu kỉnh, lúc bấy giờ mình bị nhốt trong gian địa thất sau núi để khổ luyện võ công, hầu như hôm nào cũng phải chịu một trận đòn...

Tuy y lúc bấy giờ rất oán hận phụ thân nhưng đến một hôm phụ thân để thư ra đi, y lại biết bao nhưng nhớ phụ thân mình.

Nếu y không bị quản giáo khắt khe bằng roi đòn từ bé, thì đâu với cái tuổi mười bảy đã có đủ tư cách và năng lực tiếp chương Bạch Đà Sơn?

Từ đó, y cười vợ sinh con, trở thành một cao thủ hiển hách bậc nhất trong võ lâm, song y chưa từng gặp lại phụ thân lần nào, khiến y biết bao nhưng nhớ.

Bao ý nghĩ vút qua trong chớp nhoáng, y sầm mặt nói:

- Bách Lý Hùng Phong, thanh kiếm trong tay ngươi từ đâu mà có?

Bách Lý Hùng Phong không hiểu sao Vũ Văn Thiên lại hỏi đến việc ấy, tưởng đâu bởi thanh kiếm này là do Vũ Văn Mộng đã giao cho mình, nên khiến Vũ Văn Thiên tức giận mới hỏi đến việc này.

Chàng cười khẩy:

- Thanh kiếm này tất nhiên là của tại hạ, Sơn chủ thắc mắc làm gì?

Wũ Văn Thiên cười gằn:

- Ý của bốn Sơn chủ là thanh kiếm này ngươi từ đâu mà có được, bởi đây là thanh kiếm trấn sơn của bốn sơn.

Bách Lý Hùng Phong giờ mới biết Vũ Văn Thiên đã nhận ra thanh Xích Dương Kiếm này chính là trấn sơn thần kiếm của Bạch Đà Sơn, chàng chẳng biết phải trả lời sao.

Chàng liếc sang Vũ Văn Mộng, thản nhiên cười nói:

- Không ngờ Bạch Đà Sơn chủ vang danh thiên hạ lại là một tiểu nhân đê tiện như vậy, tại hạ hôm nay mới biết...

Wũ Văn Thiên tức giận:

- Tiểu tử nông cuồng kia, ngươi dám hạ nhục ngay trước mặt bốn Sơn chủ...

Một tiếng cười khẩy cắt đứt lời nói của y, Bách Lý Hùng Phong nói:

- Danh kiếm trên thiên hạ đâu chỉ có một Xích Dương Kiếm, nếu như hễ trông thấy bảo kiếm thì đều bảo là bảo kiếm trấn sơn của quý sơn, trừ phi Bạch Đà Sơn là luyện kiếm thế gia, là hậu duệ của Âu Dã, bằng chẳng thể vậy được...

Wũ Văn Thiên tức tối, đành chỉ cười khẩy nói:

- Tiểu tử vô tri, bây giờ để ngươi tha hồ khua môi múa mép, lát nữa ta phải cắt cũi lưới của ngươi mới được.

Đoạn quay sang Vũ Văn Mộng nói:

- Mộng nhi, ngươi có biết thanh Xích Dương Kiếm này là báu vật truyền đời của bốn môn mà tổ phụ ngươi đã mang đi khỏi Bạch Đà Sơn hồi bốn mươi năm trước chẳng? Nó có quan hệ rất lớn đối với danh dự của bốn môn, ngoài ra còn phải tìm thi cốt của tổ phụ ngươi...

Vũ Văn Mộng thật không ngờ chỉ mỗi một thanh kiếm mà lại có sự tích khúc chiết như vậy, nàng thoáng ngẩn người, đoạn nghi hoặc hỏi:

- Có... thật vậy chẳng?

Vũ Văn Thiên tức giận muốn vỡ tung lồng ngực, thiếu điều muốn giết chết Vũ Văn Mộng ngay lập tức, song y biết thanh kiếm này liên quan hệ trọng, nếu mình nổi nóng rất có thể sẽ không tìm ra được nguyên cớ thất tung của phụ thân khi xưa.

Do đó, y cố nén giận nói:

- Ngay cả lời nói của phụ thân mà ngươi cũng không tin ư? Hãy nói cho ta biết thanh kiếm ấy từ đâu mà có?

Vũ Văn Mộng nói:

- Đó là do Mộng nhi đã tìm được trong gian thạch thất bên cạnh.

Vũ Văn Thiên chau mày lẩm bẩm:

- À! Tại sao thanh kiếm này lại lưu lạc đến đây? Và gian nhà đá dưới đất này là do ai xây cất?

Lòng y nổi lên nhiều nghi vấn, trong nhất thời cũng không sao tìm được câu trả lời.

Đang suy nghĩ, y chợt phát hiện ra trên mặt Vũ Văn Mộng nơi bị mình tát khi nãy đang chảy ra nước vàng tím tím, thoáng biến sắc hỏi:

- Mộng nhi, mặt ngươi làm sao vậy?

Vũ Văn Mộng bật khóc:

- Mặt của con... mặt của con... đã bị hủy hoại!

- Hủy hoại?

Vũ Văn Thiên tung người lên quát lớn:

- Ai đã làm việc ấy hả?

Bách Lý Hùng Phong thấy Vũ Văn Thiên lao về phía Vũ Văn Mộng, tưởng đầu y quả đành tâm sát hại nàng, liền lẳng lẳng phóng chéo ra một kiếm, cản trước mặt Vũ Văn Mộng.

Wũ Văn Thiên nào ngờ đứa con gái xinh đẹp như ngọc như ngà của mình lại biến thành xấu xí ghê gớm như vậy? Tình phụ tử thiêng liêng đã khiến y tạm quên đi mọi sự, phải gạn hỏi nguyên nhân đã phát sinh sự tình.

Ai ngờ Bách Lý Hùng Phong lại nhúng tay can thiệp, y quát trầm một tiếng đồn Huyền Thiên Cương Khí phát ra.

Trong thạch thất vang lên tiếng rầm rì như sấm rền, một luồng kinh lực ghê gớm như núi lở ập tới.

Bách Lý Hùng Phong tái mặt, múa tít thanh trường kiếm tạo thành hai lớp bảo vệ trước ngực, song vẫn bị luồng kinh lực hung mãnh kia bức cho không đứng vững được.

Kiểm quang lịm đi, bị luồng kinh lực kia dồn ép thành hình vòng cung, lồm vào trong.

Wũ Văn Thiên trừng mắt giận dữ, y bào rung lên phần phật, hữu chưởng trầm xuống, miệng gầm lên:

- Xéo đi!

Choang! Thanh kiếm tuột tay văng đi, cắm vào trần nhà hơn phân nửa. Bách Lý Hùng Phong bật ngược va vào vách, hự lên một tiếng rồi ngất đi.

Wũ Văn Thiên như vô cùng hả hê, trên mặt thoáng hiện lên một nụ cười tàn bạo.

Y tựa hồ không ngờ đến mình vừa mới luyện thành Huyền Thiên Cương Khí, mới sử dụng lần đầu mà đã lợi hại đến dường ấy.

Y thầm nhủ:

“Thần công kỳ môn bá đạo thế này, trong thiên hạ còn ai là địch thủ của ta nữa?”

Trước nay y rất e ngại Đại Mạc Kim Sa Thần Công của Quán Mộng Bình, giờ đây trông thấy thân công của mình đã luyện thành sau khi bế quan, không khỏi vui mừng thầm nhủ:

“Kể từ đây Mộng Bình cũng chẳng thể hơn ta về mọi mặt nữa rồi...”

Nhẹ nhàng tung người lên, y với tay rút thanh Xích Dương Kiếm xuống.

Tay cầm thanh thần kiếm tuyệt thế, y có ngón tay trở bên trái lại, búng một cái lên sống kiếm.

Thân kiểm rung động, phát ra tiếng vang khe khẽ như long ngâm, giòn giã trong vắt, bay vờn trong thạch thất.

Đôi môi mỏng của y khẽ dẩu lên, hé nở một nụ cười đắc ý.

Khi ánh mắt y di chuyển đến mặt Vũ Văn Mộng đang đứng sững sờ, nụ cười trên môi liền tắt lịm. Y tuy là người tàn độc, song thấy con gái mình trở nên như thế này cũng không khỏi xót xa, bèn dịu giọng nói:

- Mộng nhi, con hãy cho cha biết, tại sao con lại trở nên như thế này? Phải chăng Bách Lý Hùng Phong đã hiếp đáp con, đã gây ra cho con đến như thế này?

Wũ Văn Mộng lắc đầu, nghẹn ngào nói:

- Không, Hùng Phong là người rất tốt, không bao giờ hiếp đáp Mộng nhi đâu, các người đã vu oan cho chàng đấy thôi.

Wũ Văn Thiên trầm giọng:

- Cha không biện bạch với con về vấn đề hấn có phải là người tốt hay không!

Đoạn hậm hực nói tiếp:

- Cha muốn biết ai đã tàn nhẫn hại con đến thế này?

Wũ Văn Mộng nghiêng răng:

- Chính Phùng Kim Nhận và Lữ Vi Hóa đã làm hại con...

Wũ Văn Thiên mắt rục tình quang, tức giận:

- Phùng Kim Nhận ở đâu rồi?

Wũ Văn Mộng đáp:

- Lão đã bị nữ nhi giết chết rồi, còn Lữ Vi Hóa nữa, chính lão đã giết chết cụ cụ, bắt Hùng Phong mang đến đây. Nữ nhi chính vì cứu chàng nên mới đuổi theo đến nơi này.

Wũ Văn Thiên tức giận mắng:

- Con tiện nhân người! Nhà Vũ Văn ta sinh ra người thật là bại hoại môn phong, nhục nhã cho dòng họ, lại còn không biết xấu hổ, dám bảo đuổi theo trai đến ngàn dặm xa. Sau đó thì sao?

Wũ Văn Mộng sụt sùi:

- Sau đó Lữ Vi Hóa và Phùng Kim Nhận đuổi theo đến trong miếu, nữ nhi bị Lữ Vi Hóa đánh trúng một chưởng...

Thế là nàng đã kể lại tất cả mọi sự xảy ra dưới địa thất trong một ngày một đêm qua. Đương nhiên nàng giấu giếm việc Bách Lý Hùng Phong đã hôn nàng.

Vũ Văn Thiên nghe xong tức giận mắng:

- Láo thật! Láo thật! Tức chết lão phu đi được!

Thoáng ngẫm nghĩ y hỏi:

- Tiểu tử ấy đã bảo với ngươi là diệp chi gì đó có thể khôi phục lại nhan sắc à?

Vũ Văn Mộng lẳng lẳng gật đầu.

Vũ Văn Thiên nói:

- Vậy thì để ta bảo Lữ Vi Hóa vào hỏi xem, nếu lão chứng thực lời nói của ngươi là đúng, thì ta sẽ tìm cách khôi phục lại nhan sắc cho ngươi...

Đoạn sâm mặt nói tiếp:

- Bằng không, ta sẽ đuổi ngươi ra khỏi gia đình nhà Vũ Văn!

Vũ Văn Mộng rùng mình:

- Lão ta đã hại con thì làm sao có thể chứng thực lời nói của con?

Vũ Văn Thiên đánh mặt:

- Chẳng lẽ chỉ bằng vào lời nói một chiều của ngươi mà ta lại giết chết một thủ hạ trung thành ư?

Vũ Văn Mộng giọng đau đớn:

- Cha! Cha có thể tin lời người ngoài mà không thể tin lời con ruột mình ư?

Vũ Văn Thiên buông tiếng cười khẩy nặng nề:

- Hừ! Ngươi được kể là con gái của ta ư? Ngay cả mối thù của mẫu thân và cụ cụ cũng chẳng màng đến, mệnh lệnh của phụ thân cũng chẳng vâng tùng, vậy mà còn dám bảo là con gái của ta hả?

Y bỗng Bách Lý Hùng Phong lên, tra thanh kiếm vào bao, lớn tiếng nói:

- Hắc Khi, Hắc Sở, hãy mang Lữ Vi Hóa vào đây!

Ngoài cửa bóng người nhấp nháy, Hắc Khi và Hắc Sở đã hiện thân trong thạch thất, bên cạnh họ là Lữ Vi Hóa dáng vẻ bơ phờ, tiu nghỉu cúi gầm mặt.

Lữ Vi Hóa mặt mày tiêu tụy, đầu tóc rối bù, trước ngực áo đầy dẫy máu đã khô, chứng tỏ lão đã bị thổ huyết rất nhiều.

Có lẽ vì y phục của lão đã bị lửa cháy rách, nên lão có khoác thêm một chiếc áo ngoài màu đen ngăn ngừn, không cài được nút, trông lão hết sức khô hài.

Khi trông thấy gương mặt góm ghieéc của Vũ Văn Mộng, lão cũng ngỡ là nàng đã dịch dung, nên chỉ chau mày mà thôi.

Ánh mắt lướt qua Bách Lý Hùng Phong trên tay Vũ Văn Thiên, ánh mắt thoáng vẻ kinh hãi của lão hạ xuống người Độc Thần Phùng Kim Nhận đang nằm sóng soài dưới đất.

Lão nhanh chóng thu lịm vẻ kinh hãi trong mắt, trở lại dáng vẻ tiu nghỉu thăm thương như trước, hơi khom mình đứng bên cạnh cửa.

Hắc Khi sắc mặt lạnh lùng liếc nhanh tình hình trong thạch thất, khom mình nói:

- Sơn chủ có điều chi sai bảo?

Vũ Văn Thiên chậm rãi nói:

- Địa hỏa ở đây bây giờ còn bốc lên nữa chăng?

Hắc Khi đáp:

- Theo thuộc hạ biết, sự bùng nổ của dung nham ở dưới lòng đất là có thời gian nhất định, hiện giờ tuy là lúc ngưng khí, song không biết chừng sẽ tái phát vào lúc nào, trước mắt chúng ta nên rời khỏi đây là hơn.

Vũ Văn Thiên thoáng ngâm nghĩ:

- Theo người thấy thì còn bao lâu nữa địa hỏa có thể sẽ bùng nổ?

Hắc Khi vuốt một cái lên hàm râu dề, nói:

- Thuộc hạ thuở bé đã theo gia nhạc quan trắc tình hình về hỏa nhãn các nơi, rồi qua sự trắc định về nhiệt độ của hỏa nhãn và của dung nham khi nãy, ít ra phải hai giờ nữa mới có thể tái phát.

Ngưng giây lát Hắc Khi lại tiếp:

- Lẽ ra theo bề rộng và độ sâu của hỏa nhãn ở đây thì cơn phún xuất của trận địa hỏa vừa qua, uy lực phải đến mười dặm vuông, không hiểu sao uy lực lại yếu đến vậy, chỉ làm sụp bề mặt vỏ trái đất.

Y nào ngờ tới lại có người đã hy sinh mấy mươi năm thời gian lẫn tinh lực, vận dụng công lực của bản thân, dựa vào hiệu quả của Ty Hỏa Châu, tọa trấn trên hỏa nhãn để áp chế sự bộc phát của địa hỏa, đồng thời dẫn đạo địa hỏa phân tán vào sâu dưới địa mạch.

Bởi việc ấy hầu như là phi lý và vượt quá sức tưởng tượng của con người. Song trên thực tế, Thiên Cơ Tử đã ở đây suốt mấy mươi năm dài, chính là để làm việc ấy.

Vũ Văn Thiên nào trông thấy cảnh tượng kỳ dị khi Bách Lý Hùng Phong chạm vào mặt Thiên Cơ Tử, thì làm sao biết được nguyên nhân vì sao địa hỏa lại giảm nhược uy lực?

Y cũng chẳng bận tâm suy nghĩ, chỉ gật đầu nói:

- Ươm! Lữ Trưởng lão, về việc Lương Tổng hộ pháp bị sát hại, Trưởng lão hãy nhắc lại những lời nói khi nãy cho bốn nhân nghe thử, đằng nào thì cũng còn thừa thời gian.

Lữ Vi Hóa liếc nhanh về phía Vũ Văn Mộng, đoạn nói:

- Thuộc hạ vì vì vụ đào thoát của Hoa Hoa Lăng Tử, đã phụng mệnh Giáo chủ đi điều tra, và cùng Phùng Trưởng lão chia nhau truy đuổi, sợ Hoa Hoa Lăng Tử bị Tuyết Trần Cư Sĩ từ Nhật Nguyệt Sơn xuống giành mất. Ngờ đâu giữa đường đã gặp phải Bách Lý Hùng Phong, con trai của Tinh Nguyệt Song Kiếm khi xưa. Bấy giờ Độc Thần đã thi triển độc công, nào ngờ Bách Lý Hùng Phong không e sợ bách độc và hết sức giáo quyết, cuối cùng đã bị hấn đào thoát.

Lữ Vi Hóa thở ra một hơi, cup mắt xuống, chậm rãi nói tiếp:

- Vì lẽ khi xưa Tinh Nguyệt Song Kiếm có mang trong mình mảnh ngọc thạch do Huỳnh Long Thượng Nhân để lại. Từ khi Tinh Nguyệt Song Kiếm thất tung, mảnh ngọc thạch ấy cũng biến mất, thế nên thuộc hạ liền cùng với Phùng huynh vội vã đến Thiên Tâm Trang toan báo lại việc này với Giáo chủ...

Lữ Vi Hóa ra chiều áy náy lẫn đau khổ:

- Khi chúng tôi đến Thiên Tâm Trang thì đã thấy Thiên Tâm Thái Tử cùng với Lương Long Tổng hộ pháp bị gục ngã dưới đất, lúc bấy giờ Mộng tiểu thư cũng nằm sóng soài trong vũng máu. Lúc ấy thuộc hạ vô cùng kinh hãi, không hiểu người nào đã dám xâm nhập vào Thiên Tâm Trang hành hung. Khi đến hiện trường quả nhiên đã phát hiện ra ngọn Huyết Địch và Ngọc Phiến, vũ khí thành danh của Tuyết Trần Cư Sĩ năm xưa.

Vũ Văn Mộng buông tiếng cười khẩy:

- Chẳng phải do chính lão đã ở ở đó sao? Khi ta tỉnh lại đã trông thấy lão nắm tay Bách Lý Hùng Phong đánh vào sau ngực cụ cụ kia mà...

Lữ Vi Hóa ngơ ngác:

- Lão phu ư? Có lẽ tiểu thư đã trông lầm đó thôi. Lúc ấy cũng có mặt Phùng Trưởng lão, hai người đâu có gặp Bách Lý Hùng Phong.

Vũ Văn Mộng đánh giọng:

- Lão không gặp Bách Lý Hùng Phong ư? Hừ! Y đã bị cựa cựa đánh ngất ngã xuống đất...

Vũ Văn Thiên nạt:

- Im ngay! Hãy nghe Lữ Trưởng lão nói, ngươi xía miệng làm gì hả?

Vũ Văn Mộng mắt đỏ hoe tức tối:

- Lão ta nói chẳng một câu đúng sự thật, toàn là giả dối.

Vũ Văn Thiên trừng mắt:

- Bảo ngươi im miệng ngươi có nghe chẳng? Lát nữa đến lượt ngươi hãy nói!

Vũ Văn Mộng còn định phân biện, Hắc Sở đã kéo nàng ra, khẽ nói:

- Đừng nói gì nữa, ông ấy đang bực mình về việc em trai cô nương đấy.

Đoạn bà khẽ chạy đôi mày bạc trắng nói tiếp:

- Ối chà! Mộng cô nương, khi không bộ mặt xinh đẹp thế kia, tại sao lại hóa trang thành góm ghiếc như vậy?

Ý của bà là xoay chuyển sự chú ý của Vũ Văn Mộng, nào ngờ lại chạm phải vết thương lòng của nàng, vừa nghe nói, nỗi đau xót liền bùng lên, nước mắt tuôn lã chã.

- Tiểu nữ khổ quá đi.

Nàng rấm rút khóc rúc đầu vào lòng Hắc Sở. Vũ Văn Thiên sắc mặt tái ngắt, hậm hực trừng con gái một cái, lòng vô cùng bực tức.

Y cố nén giận nói:

- Lữ Trưởng lão hãy nói tiếp đi!

Lữ Vi Hóa ra chiều khổ sở lẫn hối hận nói:

- Lúc ấy thuộc hạ tưởng đâu là Bạch lão quỷ do đau lòng vì mất con tìm đến Thiên Tâm Trang báo thù. Do bởi khi xưa thuộc hạ và Độc Thần đều từng bại dưới tay y, nên có

phần e ngại, thấy vậy liền dặn Phùng Trưởng lão báo cho toàn trang biết, tức khắc phát ra tín hiệu khẩn cấp thông tri cho Giáo chủ, và thuộc hạ đã lần theo dấu vết đuổi theo đến đây...

Lão nuốt nước miếng và tiếp:

- Lúc bấy giờ thuộc hạ vì sợ không phải là đối thủ của Bạch lão quỷ, nên đã căn dặn Phùng Trưởng lão cấp tốc đuổi theo dựa vào tín hiệu do thuộc hạ để lại. Nhưng thuộc hạ đuổi đến ranh giới tỉnh Thanh Hải mà vẫn chưa thấy Độc Thần đuổi đến, thế là thuộc hạ đánh bấm bụng một mình đuổi theo tiếp...

Vũ Văn Mộng từ trong lòng Hắc Sở ngẩng lên hậm hực nói:

- Lão đuổi theo lâu như vậy mà cũng không kịp ư? Vậy chứ làm sao lão biết Hùng Phong đã từ Thanh Hải chạy đến đây?

Lữ Vi Hóa nghiêm nghị:

- Về điều ấy thì Hắc huynh rất rõ, bốn môn có một phương pháp đặc thù về truy tìm dấu chân, chỉ cần đối phương có để lại chút dấu tích là lão phu có thể tìm được...

Để chứng minh sự thật lão nói tiếp:

- Hồi mười tám năm trước, Trung Nguyên võ lâm truy nã Tinh Nguyệt Song Kiếm đã từng bị họ dùng kế kim thiền thoát xác cùng điệu hổ ly sơn trốn thoát, sau đó cũng là do lão phu đã tìm được tại biên giới sa mạc, nếu không tin hãy hỏi Hắc Trưởng lão...

Vũ Văn Thiên lạnh lùng liếc nhìn Vũ Văn Mộng, đoạn trầm giọng nói:

- Lữ Trưởng lão hãy mặc kệ nó, nói tiếp đi!

Lữ Vi Hóa thâm thở phào nói:

- Ngờ đâu đuổi đến thôn Bác Chuy, thuộc hạ mới hay người theo dõi hai ngày không phải là Tuyết Trần Cư Sĩ mà là Bách Lý Hùng Phong, lúc ấy hình như hẳn định theo đường vòng tiến vào Tân Cương. Lão phu thấy hẳn chỉ có một mình, thế là không chờ Phùng Trưởng lão đến đã ra tay bắt lấy...

Vũ Văn Thiên bỗng ngắt lời:

- Ồm! Khi ấy giao thủ với tên tiểu tử này, Trưởng lão đã thắng được như thế nào?

Lữ Vi Hóa giật mình, không rõ ý thực của Vũ Văn Thiên ra sao? Ánh mắt lướt qua Bách Lý Hùng Phong ngực dính đầy máu đang nằm hôn mê dưới đất, thoáng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Có thể khi hấn giao đấu với Lương Long Tổng hộ pháp, tuy dùng quỷ kế đánh ngã Lương Long hộ pháp, nhưng bản thân bị thương cũng không nhẹ, lại thêm suốt mấy ngày đi đường, không có thời gian để hấn khôi phục, nên thuộc hạ chỉ trong mười lăm chiêu đã bắt được hấn.

Vũ Văn Thiên ngồi trên giường đá, ánh mắt rùng rục nhìn Lữ Vi Hóa trầm giọng nói:

- Ươm! Nếu bây giờ mà lão gặp lại hấn, ít ra cũng phải sau bảy mươi chiêu mới chiếm lãnh được ưu thế, sau một trăm chiêu mới có thể thủ thắng bằng vào kinh nghiệm và công lực bản thân mà thủ thắng, chẳng hay lão có tin không?

Lữ Vi Hóa giật mình, mắt ánh lên, đã trông thấy vết kiếm trên ngực áo Vũ Văn Thiên, trong óc liền lướt qua rất nhiều ý nghĩ, liền gật đầu nói:

- Về điểm ấy thuộc hạ tin là chẳng sai, bởi trong số những người thuộc hạ đã gặp trong đời, chỉ có hấn là người khiến thuộc hạ e ngại nhất. Hấn quật cường và cao ngạo, tướng chừng như trong cơ thể có ẩn chứa một sức mạnh ghê gớm, khiến người phải khiếp sợ. Thuộc hạ tin rằng, đến khi nào luồng sức mạnh ấy hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, hấn sẽ là một kẻ địch lớn nhất của bốn giáo.

Vũ Văn Mộng hết sức lấy làm lạ, người giáo quyết như Lữ Vi Hóa mà lại ca ngợi Bách Lý Hùng Phong ngay trước mặt phụ thân mình.

Nhưng khi nàng trông thấy Hắc Khi và Hắc Sở ra chiều kinh ngạc, liền hiểu ngay nguyên nhân sở dĩ Lữ Vi Hóa thốt ra những lời lẽ ấy.

Nàng rùng mình hét lên:

- Lão ta nói dối, sự thật lão ta chớ hề tỷ thí võ công với Bách Lý Hùng Phong...

Vũ Văn Thiên lẽ nào lại không hiểu được ý câu nói của Lữ Vi Hóa? Cái kẻ mượn dao giết người ấy đối với y thật là tầm thường.

Nhưng khi y đưa mắt nhìn Bách Lý Hùng Phong, sát khí liền bùng lên, nhủ thầm:

"Lão ta nói quả không sai, trên người tên tiểu tử này dường như có một thần thái rất kỳ dị, khiến người trông thấy quả đâm ra e sợ, tên này nếu không trừ đi, mai sau hấn sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của ta, nhưng có điều..."

Ánh mắt hiểm độc của y chuyển qua Lữ Vi Hóa, nhận thấy lão ta đã hiểu thấu lòng mình, nhếch môi cười lạnh lùng, nói:

- Hãy phong bế Á Huyết của nó cho ta, đừng để cho nó nói thêm lời nào nữa cả!

Y từ từ nhắm mắt lại, chẳng hề nhìn ngó đến Hắc Sở, nói:

- Hãy nói tiếp đi!

Quả nhiên Hắc Sở không dám trái lệnh, không chờ Vũ Văn Mộng giẫy giụa, bàn tay phải đang ôm nàng võ nhẹ, phong bế Á Huyết của nàng.

Vũ Văn Mộng toàn thân tê dại, miệng há ra nhưng chẳng thốt được lên lời. Nàng trợn mắt nhìn Vũ Văn Thiên, hai giọt lệ từ nơi khóe mắt chảy xuống.

Hắc Sở thâm thở dài, võ nhẹ lên lưng nàng, chậm chậm lắc đầu.

Lữ Vi Hóa với ánh mắt hiểm độc liếc nhìn Hắc Sở, nói:

- Sau khi thuộc hạ bắt được Bách Lý Hùng Phong, Phùng Trưởng lão đột ngột xuất hiện, y cùng trú chung một khách sạn với thuộc hạ nhưng ban đêm lại rón rén thức dậy toan trộm Bách Lý Hùng Phong mang đi, thuộc hạ phát giác trong lòng hết sức tức giận nên đã giao đấu với lão ta, nào hay lão ta sớm hạ độc trên người thuộc hạ, vừa động đậy độc tính đã phát tác...

Vũ Văn Thiên bỗng mở bừng mắt, lạnh lùng nhìn Lữ Vi Hóa nói:

- Lữ Trưởng lão biết lão ta có nguyên nhân để bội phản Thiên Tâm Giáo chẳng? Chẳng lẽ chỉ vì mảnh ngọc thạch gì đó theo lời đồn đại thôi ư?

Lữ Vi Hóa ngậm ngừng:

- Điều ấy... điều ấy theo thuộc hạ được biết, Phùng Trưởng lão quả đúng là như vậy nên mới...

Vũ Văn Thiên giọng lạnh tanh:

- Lão có nghĩ đến điểm ấy chẳng?

Lữ Vi Hóa cười gượng:

- Thuộc hạ quả thực cũng có nghĩ đến điều ấy nhưng không dám, hơn nữa cũng không có cơ hội...

Vũ Văn Thiên gằn giọng:

- Hừ! Cũng may là lão đã không làm như vậy.

Lữ Vi Hóa thấy rõ Hắc Khi ra chiều khinh bỉ, lão nhủ thầm:

"Lão phu hôm nay lỡ sa cơ, mặc ngươi tha hồ chế nhạo, mai này gặp lại nhau thì ngươi sẽ biết thủ đoạn của lão phu."

Lão giả vờ không trông thấy, thần nhiên nói:

- Bởi đang khi thuộc hạ giao đấu với Phùng Trưởng lão, Bách Lý Hùng Phong bỗng nhiên biến mất, thì ra chính Mộng cô nương đã đục vách vào, thừa cơ lúc chúng thuộc hạ không thể phân tâm được, đánh cắp tiểu tử ấy mang đi.

Vũ Văn Thiên cười nhẹ:

- Sự thể sau đó chính như lão đã nói khi nãy phải không?

Lữ Vi Hóa gật đầu:

- Lời nói của thuộc hạ tuyệt đối không có một câu giả dối.

Vũ Văn Thiên mắt rục tinh quang:

- Không một câu giả dối ư? Vậy thì ý lão muốn nói là lời giả dối chẳng phải chỉ một câu, mà toàn bộ đều giả dối ư?

Lữ Vi Hóa thót tim song cổ trấn tĩnh, giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Sơn chủ nói vậy...

Vũ Văn Thiên đánh giọng:

- Lữ Vi Hóa, lão tự cho mình là thông minh nhưng muốn gạt được ta thì xem thường ta quá đi!

- o O o -